కథా కౌముది

ఇలా ఉంటే బావుంటావమ్మాయీ

జ్యోతిర్మయి మళ్ళ

రాహుల్ కి ఉద్యోగమొచ్చి మూడేళ్లయింది. పెళ్లి చెయ్యాలని అమ్మానాన్నా తెగ ఆరాటపడుతున్నా కాస్త ఆగండని నెట్టుకొస్తూ వచ్చాడు ఈ మూడేళ్ళూ. తనిచ్చే గ్రీన్ సిగ్నల్ కోసమే వాళ్ళ వెయిటింగ్. మూడు నెలలకోసారి ఇంటికెళతాడు రాహుల్. వెళ్ళిన ప్రతిసారీ వాళ్ళ అమ్మా నాన్నలది ఒకే ప్రశ్న "అమ్మాయిని చూసెయ్యమంటావా?" అని. అప్పుడే వద్దంటాడు రాహుల్. క్రిందటి సారి వెళ్ళినపుడు రహస్యంగా అడిగింది వాళ్ళమ్మ భారతి "ఎవర్నైనా ఇష్టపడితే చెప్పు..మీ నాన్నగార్ని వప్పించే పూచీ నాది" అంటూ. అది గుర్తొచ్చి నవ్వుకున్నాడు రాహుల్. కాఫీ చివరి సిప్ చేస్తూ లేచాడు మంచం మీంచి. కప్పు టేబుల్ మీద పెట్టి అద్దం ముందు నిలుచుని తనని తాను చూసుకున్నాడు క్రాఫ్ సవరించుకుంటూ. 'ఇక చెప్పెయ్యాలి' అన్న నిర్ణయం తీసుకోగానే అతని పెదవులపైన చిరునవ్వూ లోలోపల కాసంత సిగ్గూ పుట్టాయి ఆ క్షణమే.

రోజూ కన్నా కాస్త శ్రద్ధగా తయారయ్యాడు ఆ రోజు. ఆఫీసు హాల్లోకి ఎంటరవుతూనే వెతికాయి అతని కళ్ళు మెర్సీ కోసం. క్యూబికల్ లో కనపడలేదు. అయితే కాఫటేరియా దగ్గరే ఉండాలి అనుకుంటూ అటేపు వెళ్ళిన రాహుల్ కి కాఫీ తాగుతూ కనపడ్డారు స్వప్న, హరి, లిఖిత, శ్రీను ఇంకా గేంగంతా ఉన్నారు మెర్సీ మాత్రం లేదు. రాహుల్ ముఖం చిన్నబోయింది. లిఖితనడిగితే చెప్పింది ముందే వచ్చింది గానీ ఫోన్ ఏదో వస్తే వెంటనే వెళ్ళిపోయిందని. వెంటనే రింగ్ చేసి ఆత్రుతగా ఎదురుచూస్తున్నాడు. ఫోన్ లిఫ్ట్ చెయ్యలేదు మెర్సీ. నిరాశగా తన సీట్ కి వచ్చి పని చేసుకోసాగాడు. కీబోర్డ్ మీటుతూ వేళ్ళూ స్క్రీన్ మీద చూస్తూ కళ్ళూ స్పీడుగా కదుల్తున్నాయి గానీ అతని మనసులో ఆలోచనలు మరింత స్పీడుగా తిరుగుతున్నాయి. ఏమయి ఉంటుంది? తన ఫోను లిఫ్ట్ చేయలేనంత ఇంపార్టెంటు పని ఏమయి ఉంటుంది మెర్సీకి? నాలుగు నెలలుగా తనే లోకమై గడుపుతున్న మెర్సీకి ఏదైనా కష్టమైతే తను తట్టుకోగలడా? పనిచేయబుద్ధి కాలేదు. ఫోను తీసి మళ్ళీ రింగ్ చేసాడు. ఎత్తడం లేదు మెర్సీ. బాధగా నిట్టూరుస్తూ పనిచేసుకోసాగాడు. రాత్రి పదయింది పనిలో పడి టైం తెలీలేదు. బాగ్ తగిలించుకుని బండి తాళం తీసుకుని బయటికొస్తుండగా కనపడింది మెర్సీ, కార్లో నుండి దిగి ఎవరికో టాటా బైబై చెబుతూ. లోపల్నించి చెయ్యి ఊపాడు ఒక యువకుడు. రాహుల్ ఇంతకు ముందెపుడూ చూడలేదతనిని.

ఎదురైన మెర్సీని చూస్తూ పలకరించాడు రాహుల్ "హాయ్ డియర్, ఏంటి మధ్యాహ్నం నుంచీ ఏమయిపోయావు ఎంత కంగారు పడ్డానో తెలుసా? "

రాహుల్ వేపు చూడకుండానే గబగబా లోనికి అడుగులేస్తూ అంది "ఎందుకూ?" చాలా సాధారణంగా వినపడిన ఆమె స్వరం రాహుల్ ని ఆశ్చర్యానికి గురిచేసింది.

మెర్సీ వెనకాలే అడుగులేస్తున్న రాహుల్ ఆగిపోయాడు ఆమె వాష్ రూం లోకి వెళ్ళిపోవడంతో. బయట సోఫాలో కూచుని ఎదురుచూస్తున్నాడు రాహుల్.

కాసేపటికి టీం లీడర్ పద్మ వచ్చి అడిగింది "ఎవరికోసమేనా వెయిట్ చేస్తున్నావా?" అంటూ. ఆమె చెప్పిన మాటతో షాక్ తిన్నాడు రాహుల్

"మెర్సీ ని డార్మిటరీ లో నిద్రపోతూ చూసానే!"

తను బయట వెయిట్ చేస్తున్నానని కూడా చూడకుండా తను అట్నించటే వెళ్ళిపోయిందన్న మాట. ఎందుకిలా? ఏమీ అర్థం కావట్లేదు రాహుల్ కి. ఫోన్ చేసాడు ఈసారి కూడా ఎత్తలేదు. అర్థమయింది రాహుల్ కి మెర్సీ తనని ఎవాయిడ్ చేస్తోంది. వెంటనే వెనుతిరిగాడు గుండెలోంచి బాధేదో జివ్వున చిమ్మింది అతని కళ్ళల్లోకి. రూముకొచ్చి పడుకుని ఆలోచిస్తున్నాడు ఎందుకు, ఎందుకిలా? మర్నాడు కూడా అంతే, తను బయటికొస్తున్నపుడు వస్తోంది అదే కార్లో..అదే యువకుడితో. నేరుగా వాష్ రూంలోకీ ఆనక డార్మిటరీ లోకీ వెళ్ళిపోతోంది. వారం తర్వాత ఒకరోజు మధ్యాహ్నం వచ్చింది. అడిగితే

"అయినా నామీద ఎందుకంత ఇంట్రెస్ట్?" అంది.

"అదేంటి, నేను స్పెషల్ కాదా నీకు?" అన్నాడు.

"స్పెషలే, కాదనెవరన్నారు? శ్రీనూ, హరీ, లిఖీ మీరందరూ నాకు స్పెషలే కదా అలా ఎందుకడుగుతున్నావ్?" అంది చాలా మామూలుగా.

"అందరిలాగే నేనూనా?" అన్నాడు ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ ఎక్కడో చిన్న ఆశ ఇంకా వెంటాడుతోంది అతన్ని.

"అవునూ" అంటూ అక్కడ్నించి వెళ్ళిపోయింది. ఆమె చూపులో అంతకన్నా ఏం లేదన్న అర్థం స్పష్టంగా కనపడింది రాహుల్ కి. దిగ్భ్రాంతిలో ఉన్నాడతను. కాసేపు కళ్ళుమూసుకుని ఉండిపోయాడు. నాలుగు నెలలుగా తనతో ఎంతో చనువుగా తిరిగిన మెర్సీ ఇప్పుడు ఏమీ లేనట్టు ప్రవర్తిస్తోంది. తనని నిర్లక్ష్యం చేస్తోంది.

పని చేస్తున్నపుడూ కాఫీ తాగుతున్నపుడూ ఎప్పుడుపడితే అప్పుడు తన కళ్ళల్లోకి కొంటెగా చూడడం, తను రావడం ఆలస్యమయితే దిగులు పడడం, రాగానే మెరిసే కళ్ళతో నవ్వడం, రెస్టారెంట్ కీ సినిమాకీ తనతో ఒంటరిగా

రావడం, తనని వాటేసుకుని బైక్ వెనకాల కూచోవడం, దగ్గరగా ఉన్నపుడు కళ్ళల్లోకి గుచ్చి గుచ్చి చూడడం, ఎవరికీ తెలీకుండా చిన్నగా కన్ను కొట్టడం, వీటన్నిటికీ అర్థం మామూలు ఫ్రెండ్షిప్పేనా? అర్థం కావట్లేదు రాహుల్ కి. మౌనంగా లేచి ఇంటికొచ్చేసాడు. పడుకున్నాడు గానీ నిద్ర పట్టడం లేదు. తన పుట్టినరోజుకి గిఫ్ట్ అడిగితే టాంక్‌బండుకెళ్దామంది. ఏమిస్తుందో అని ఎంత ఆత్రంగా ఎదురుచూసాడారోజు? నిజంగానే తాను ఎదురుచూడని బహుమతి. కళ్ళుమూసుకుంటే ఇస్తానని చెప్పి నుదిటిమీదా, చెంపలమీదా చివరికి పెదాలమీద కూడా ముద్దు పెట్టింది. ఇదంతా ఉత్తి ఫ్రెండ్షిప్పేనా? కాదు..కాదు..అంతా మోసం! ఒక్క ఉదుటున లేచాడు పక్కమీదనుంచి. అవమానంగా ఉంది. బాధగా ఉంది. అమ్మాయిల మీద ఏవగింపుగా ఉంది.

లాభం లేదు రేపు నేరుగా అడగాల్సిందే! ఏమిటీ మోసమని నిలదియ్యాల్సిందే! ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నాక కూడా ఆలోచిస్తూనే ఉన్నాడు ఎప్పుడో తెల్లవారాక గానీ నిద్రపట్టలేదు రాహుల్ కి. లేటుగా లేచాడేమో మధ్యాహ్నం వెళ్ళలేకపోయాడు సాయంత్రమయింది ఆఫీసుకెళ్ళేసరికి. అంతా ఫుడ్ కోర్ట్ దగ్గరే కనపడ్డారు. తను మెర్సీ కోసం వెతుకుతుంటే స్వప్న పసిగట్టింది.

"ఇలా రారా" అంటూ దూరంగా తీసుకెళ్ళింది.

"దాన్ని వదిలెయ్‌రా..నువ్వంటే ఇంట్రెస్ట్ లేదని చెప్తోంది కదా" అంది. తమ మధ్య ఉన్నది మామూలు ఫ్రెండ్‌షిప్ కాదని ప్రేమ అని చెప్పాలని చూస్తున్న రాహుల్ ని ఆపుతూ తనే అంది

"నాకంతా తెలుసు. అప్పుడు ఇష్టపడింది ఇప్పుడు కాదంటుంది వదిలెయ్, నువ్వు ఊ అనాలే గానీ నేను లేనా నీకోసం" అంది కన్ను గీటుతూ. ఒక్క క్షణమాగితే స్వప్న చెంప చెళ్ళుమనేదే నిగ్రహించుకున్నాడు రాహుల్. ఒక్క క్షణం కూడా అక్కడ ఉండలేకపోయాడు. ఇంటికొచ్చి మంచం మీద వాలాడు. మనసంతా అయోమయంగా గజిబిజిగా ఉంది. ఆకలి లేదు తినాలని లేదు. మేస్ బోయ్ గోవిందం అప్పటికే రెండు సార్లు వచ్చి అడిగాడు 'భోజనం చేస్తారా' అని. వద్దని పంపించేసాడు అతనిని. కళ్ళుమూసుకుని పడుకున్నాడు. మనసు తెరమీద ఒక సినిమాలా కదులుతోంది తను ఇక్కడ జాయిన్ అయిన మొదటిరోజు నుండీ ఇంతవరకూ జరిగినదంతా.

హాయ్ హాయ్ వెల్కం అంటూ చెయ్యి ఊపారు కొందరు. దగ్గరకొచ్చి షేక్ హాండిచ్చి విష్ చేస్తున్నారు మరికొందరు. ఒకరిద్దరు అమ్మాయిలయితే బాగా దగ్గరగా వచ్చి అతనిని ఆనుకుంటూ నిలబడి చెయ్యి కలిపి కాసేపు వదలకుండా పట్టుకున్నారు కళ్ళల్లోకి చూస్తూ. కొంచెం ఇబ్బంది పడ్డాడు రాహుల్. చుట్టూ చూసాడు. అందరూ మామూలుగానే ఉన్నారు. తరవాత సీట్లో కూచుని పనిచేసుకుంటూ ఒకసారి అందర్నీ చూసాడు. అమ్మాయిలంతా బిగుతైన జీన్సూ టీ షర్టులూ పొట్టి పొట్టి మిడ్డీలూ వేసుకున్నారు. కాస్త సాంప్రదాయ దుస్తుల్లో ఒకరేనా ఉన్నారా అని వెతికి చూసి నిరాశపడ్డాడు. మాటిమాటికీ రెస్ట్ రూమ్ కి వెళ్ళి మేకప్పులవడం, ఎప్పుడుబడితే అప్పుడు ఉన్నచోటే పర్సు తీసి పెదాలమీద

లిప్ స్టిక్ దిద్దుకోవడం కొంచెం వెగటు పుట్టించిందతనికి. సరే, ఎవరిష్టం వారిది రోజంతా కలిసి పనిచెయ్యాల్సింది వీళ్ళతోనే కదా అనుకుని అలవాటు చేసుకున్నాడు. యేడాది క్రితం మెర్సీ రాకతో రాహుల్ కళ్ళకి ఒక అందమైన అమ్మాయి దర్శనం అయింది. చుడీదార్ వేసుకుని లక్షణంగా అనిపించింది. చున్నీతో గుండెల్ని కప్పుకుని కనపడిన ఒకే ఒక అమ్మాయి అక్కడ మెర్సీనే రాహుల్ కి. అందుకేనేమో తొలిచూపులోనే ఆకర్షితుడయ్యాడు.

స్వప్న మాటిమాటికీ తన సీటు దగ్గరికి రావడం, ఏదో డౌట్ అడిగే సాకుతో తనకు దగ్గరవాలని ప్రయత్నం చేయడం చిరాకు పుట్టిస్తోంది. తనకు ఆసక్తి లేదని తెలిసి ఎలాగయినా ఆకర్షించాలని చేసే వెకిలి చేష్టలకు రాహుల్ కి ఆమెపై రానురానూ అసహ్యం మొదలయింది. ఒకరోజు హరితో బాగా దగ్గరగా ఉండగా చూసాక ఆమెపై మరింత అసహ్యం పెంచుకున్నాడు. ఆగలేక అడిగాడు కూడా ఏంటిది? అని. జస్ట్ ఫ్రెండ్ షిప్ అంది. మరి నాకెందుకు దగ్గరవాలనుకుంటున్నావ్? అంటే అది కూడా అందుకే అంది. ఛీ, ఇంత దిగజారుతున్నారా అమ్మాయిలు? మనసంతా చికాకుగా అనిపించింది ఆరోజంతా.

శ్రీనూ లిఖితా రోజూ ఒకే కార్లో వచ్చేవారు ఆఫీస్ కి. ఫ్రెండ్స్ అనుకున్నాడు కొన్నాళ్ళకి తెలిసింది వాళ్ళు లివింగ్ రిలేషన్ షిప్ లో ఉన్నారని. కానీ అది కొన్ని నెలలే. తర్వాత విడివిడిగా వస్తున్నారు. విడిపోయారని తెలిసి బాధపడ్డాడు. ఒకరోజు శ్రీను ఒంటరిగా ఉన్నపుడు అడిగాడు ఎలా తట్టుకుంటున్నావని.

“అమ్మాయి తనే లైట్ తీసుకుంటోంది, నాకేంటి బ్రో?” అన్నాడు.

ఎలా? ఇంత ఈజీనా, కలవడం, విడిపోవడం? తాము కలిసున్నప్పటి అనుభవాలు గుర్తొచ్చి భవిష్యత్ లో బాధించవా? గడిచిన కాలపు జ్ఞాపకాలు ప్రస్తుత జీవితంపై ప్రభావం చూపించవా? ఇంత లైట్ అని ఎలా అనుకుంటున్నారు? పెళ్లి అనే తంతుతో కలవకపోయినా స్త్రీ పురుషులిద్దరు కలిసి జీవించాలనే నిర్ణయం తీసుకున్నారంటే ఆ ఇద్దరి మనసులు విడిపోలేనంతగా ముడిపడ్డాయనే కదా! మరి అంత త్వరగా నిర్ణయాలు మార్చుకుని విడిపోవడం ఎలా సాధ్యం? రాహుల్ బుర్ర వేడెక్కింది ఆరోజు.

రెండు నెలలలోనే లిఖితా, శ్రీనూ మళ్ళీ సహజీవన జంటలయ్యారు ఇద్దరూ కలిసి కాదు..వేర్వేరు వ్యక్తులతో. ఇది మరీ పెద్ద షాక్ రాహుల్ కి. అయితే ఈమధ్యనే లిఖితకి ఇంట్లో వాళ్ళు సంబంధం చూస్తే మానసికంగా కొంచం నలిగింది గానీ బాయ్ ఫ్రెండుకి గుడ్ బై చెప్పేసి ఇంట్లోవాళ్ళు చూసిన అబ్బాయితో తాళి కట్టించుకుని ఇల్లాలయిపోయింది. పెళ్ళికి పిలిస్తే అందరూ వెళ్ళారు శ్రీనూతో సహా అందరూ హేపీగా గడిపారు. పెళ్లికొడుకుతో కరచాలనం చేస్తూ నవ్వుతూ మాట్లాడుతున్న శ్రీను ను చూస్తూ ఆశ్చర్యపోయాడు రాహుల్. ఎలా ఉండగలుగుతున్నారు వీళ్ళంతా. ఇదంతా సంస్కారమేనా? సంస్కారమంటే ఇదేనా? ఆకర్షణకి ప్రేమ అనే ముసుగు వేసి అవసరాలు

తీర్చుకోవడం ఎంతవరకూ సమంజసం? మన సంస్కృతీ సంప్రదాయాలను తప్పుదోవ పట్టిస్తూ సభ్య సమాజాన్ని కలుషితం చేసే దిక్కుగా తీసుకు పోతున్నాయా మన ఈ పోకడలు?

ఇవన్నీ ఇలా ఉంటే 'నీతో సమానంగా సంపాదిస్తున్నాను కదా నువ్వు నాకన్నా ఏం గొప్ప' అంటూ ఈగోల గోలతో పెళ్ళయిన ఏడాదికే విడాకులు తీసుకుంటున్న జంటలు. అమ్మో, నాన్నో తప్ప ఇద్దరి ప్రేమా దొరకని దౌర్భాగ్యానికి గురయ్యే పిల్లలు. ఆలోచిస్తున్నరాహుల్ కి తల పగిలిపోతోంది. కలవడాలూ విడిపోవడాలూ ఎన్ని జరుగుతున్నా అంతా పబ్బులూ, డ్రింకులూ వీకెండ్ పార్టీల్లో కలుస్తూనే ఉంటారు. అంతా మామూలుగా నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ గడిపేస్తుంటారు. ఇవన్నీ చూస్తున్న రాహుల్కి ఒకోసారి పిచ్చెక్కినంత పనవుతుంది.

ఒకరోజు కొలీగ్ సుదేష్ తో మాటల్లో అన్నాడు వీళ్ళంతా ఇంత ఈజీగా ఎలా ఉండగలుగుతున్నారు? అని

"లైట్ బ్రో..అమ్మాయిలు మనతో చనువుగా ఉన్నపుడు ఎంజాయ్ చేయాల్సిందే, సమయమొచ్చినపుడు అమ్మానాన్న చూసిన లక్షణమైన అమ్మాయిని పెళ్లి చేసుకోవాల్సిందే, ఎక్కువ ఆలోచించి బుర్ర పాడుచేసుకోకూడదు" అన్నాడు.

స్వప్న కూడా అలాగే మాట్లాడింది. "నీ అంత వేస్టు ఫెలో ని నా లైఫ్ లో చూళ్ళేదు. లైఫ్ ఎంజాయ్ చెయ్యడం తెలీని ముద్దపప్పువి " అంది. అవునా? బరితెగించే పనులు చేయని తాను తెలివితక్కువవాడా? తరతరాలుగా ప్రపంచ దేశాలన్నిటిలో కొనియాడబడుతున్న భారతీయ సంస్కృతిని చిన్నాభిన్నం చేస్తున వీళ్ళంతా తెలివైనవారా? మధనపడుతూనే కాలం నెట్టుకొస్తున్నాడు. మెర్సీ పరిచయం అయాక ఆమె చూపించింది ప్రేమ అనే అనుకున్నాడు. ఆమె కళ్ళల్లోని అమాయకత్వం, ఆమాటల్లోని లాలిత్యం నిజమే అనుకున్నాడు. అందరిలో తానొక్కతీ ప్రత్యేకం అనుకున్నాడు. మెర్సీ లాంటి వాళ్ళు కూడా అక్కడక్కడ ఉన్నందుకు సంతోషించాడు. ఇప్పుడు మెర్సీ ప్రవర్తన కూడా విచ్చలవిడి వ్యవహారంగానే అనిపించి ప్రేమ అనే పదానికి యువతలో పూర్తిగా అర్థమే మారిపోయిందని అర్థం చేసుకున్నాడు.

రాహుల్ ఆ వీకెండ్ ఇంటికి బయల్దేరాడు. భారతీ, శ్రీనివాస్ సంతోషంగా ఉన్నారు కొడుకు రాకతో. అమ్మతో కబుర్లు చెబుతూ వంటింట్లో చిన్న చిన్న సాయాలు చేసాడు రాహుల్. కొడుక్కి ఏం కావాలో అడిగి అడిగి వండి ప్రేమగా వడ్డించి తినిపించింది భారతి. పక్కనే కూచుని జోక్స్ చెబుతూ ఉత్సాహపరుస్తూ నాన్న. అల్లరి చేస్తూ ఉడికిస్తూ సందడి చేస్తూ చెల్లి. ఎంత అందమైన కుటుంబం మనదీ అనుకుంటాడు ఇంటికొచ్చినప్పుడల్లా రాహుల్..

రాత్రి భోజనాలయాక అందరూ పెరట్లో చాప వేసుకుని వెన్నెల నీడలో జలకాలాడుతుండగా భారతి అంది

"నాన్నా ఏ వయసులో జరగాల్సిన ముచ్చట ఆ వయసులో జరగాలి. ఇంకా లేటు చేయడం మంచిది కాదు. నువ్వు ఔనన్నా కాదన్నా మేం అమ్మాయిని చూడాలని అనుకుంటున్నాం" కొడుకు ఏమంటాడా అని అతని కళ్ళల్లోకి చూసింది.

"సరేనమ్మా ,చూడండి" రాహుల్ సమాధానంతో సంతోషం ఉప్పొంగింది ఇద్దరిలోనూ.

"ఇంకేం, గ్రీన్ సిగ్నల్ ఇచ్చాడు మనవాడు. ఇక తియ్యి నీ చిట్టా" ఉత్సాహంగా అన్నాడు శ్రీనివాస్.

వెంటనే గబగబా అడుగులేసుకుంటూ ఇంట్లోకెళ్ళి చిన్న చేతి పుస్తకం పట్టుకొచ్చి కూచుంది భారతి సంబరంగా. ఆశ్చరంగా చూసాడు రాహుల్.

"అమ్మకి ఆర్నెల్ల నుండీ ఇదే పనిరా అన్నయ్యా..చూడు దాన్నిండా అమ్మాయిలే ఉన్నారు. ఇప్పుడు నువ్వు చూసి ఎంచుకోడమే" అంది చెల్లి రమ్య అమ్మ పక్కకి చేరి పుస్తకంలోకి ఆసక్తిగా చూస్తూ.

పుస్తకం రాహుల్ చేతిలో ఉంది ఇప్పుడు. ఒక్కొక్క పేజీ తిప్పి చూస్తున్నాడు. రాహుల్ ఫోటోలు చూస్తుంటే భారతీ రమ్యా అతని ముఖంలోకి చూస్తున్నారు ఆత్రుతగా. ఫోటోలూ వివరాలూ అన్నీ చూసాడు. చివరి పేజీ అయ్యాక పుస్తకం అమ్మ చేతిలో పెట్టాడు.

"ఏరా ఒక్కరు కూడా నచ్చలేదా?" అంది కాస్త నిస్సత్తువగా. ఆర్నెల్ల తన కష్టం కొడుకుకి కొంచం కూడా పనికిరాదేమో అన్న నిరాశ కనపడిందామె ముఖంలో.

"అందరూ బాగున్నారమ్మా" అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు ఆ మాటతో.

"మరింకేం నాన్నా ఎవరో ఒకర్ని సెలెక్ట్ చేసుకో మాట్లాడదాం" అన్నాడు నాన్న

నాన్నవేపు నవ్వుతూ చూసి అమ్మ ఒడిలో తలను వాల్చాడు రాహుల్. వెల్లికిలా పడుకుని రెండు చేతులూ గుండెలమీద పెట్టుకుని తలపైకెత్తి అమ్మ ముఖాన్నీ నింగిలోని చందమామనీ మార్చి మార్చి చూస్తున్నాడు. భారతి చేతి వేళ్ళు అతని తలను నిమురుతున్నాయి ప్రేమగా. ఇంత అందమైన దృశ్యాన్ని ఎప్పుడూ కనపడేలా దాచుకోవాల్సిందే అనుకుని వెంటనే కెమెరా క్లిక్కుమనిపించింది రమ్య. కొడుకు ఏదో దీర్ఘాలోచనలో ఉన్నాడనిపించి అతను చెప్పేదాకా ఆగడం అవసరమని ఎదురు చూస్తోంది భారతి. పక్కనే కూచున్న మిగతా ఇద్దరిదీ కూడా అదే పరిస్థితి.అయిదు నిముషాలయాక నోరు విప్పాడు రాహుల్.

"అమ్మా, నీలాంటి అమ్మాయిలు ఇప్పుడు లేరా అమ్మా?" అమ్మ చేతివేళ్లు ఆగాయి కాసేపు.

"ఎందుకుండరు,   అయినా నాలాంటి పాత చింతకాయ పచ్చడి నీకెందుకురా, నేను చూసిన అమ్మాయిలంతా చదువుకుని పెద్ద పెద్ద ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు. అలాంటివాళ్ళే నీకు సరియైన జోడీ నాన్నా" అంది సముదాయిస్తున్నట్టుగా.

"అమ్మా, మీరంతా ఇలా ఉండబట్టే మేమంతా చదువుతో పాటు సంస్కారం నేర్చుకున్నాం. పెద్ద చదువులూ గొప్ప ఉద్యోగాలూ చేస్తున్నంత మాత్రాన గొప్పవారు కాదు. మన పద్ధతులు మర్చిపోయి వెస్టర్న్ కల్చర్ గొప్ప అనుకునే వారు నాకే కాదు, ఈతరం అబ్బాయిలెవరికీ నచ్చరు" అన్నాడు రాహుల్.

అమ్మానాన్నలిద్దరూ ఆశ్చర్యంతో అవాక్కయారు.. ఈకాలం కుర్రాళ్ళు మాడర్న్ గా ఉండే అమ్మాయిల్ని ఇష్టపడతారని అనుకున్న వారి అంచనా తప్పయింది

"అమ్మా, అమ్మాయి అంటే, నీలా నిండుగా బట్టలేసుకోవాలి. మెత్తగా మాట్లాడాలి. ఎదుటివారి మాటకు విలువిచ్చే సంస్కారం ఉండాలి. చూడగానే మర్యాద ఇవ్వాలనిపించేలా ఉండాలి. చుట్టూ ఉన్న పురుషులు ఆమెకి గౌరవం ఇవ్వగలిగేలా ఆమె నడత ఉండాలి. స్త్రీ జాతికి గౌరవం తెచ్చేలా ప్రతి పురుషుడూ చేతులెత్తి నమస్కరించేలా ఆమె జీవితం ఉండాలి" చెప్పుకుంటూ వెళ్తున్నాడు రాహుల్. నోరెళ్ళబెట్టి వింటున్నారు ముగ్గురూ.

"భార్య ప్రేమ చూపేదయితే భర్త సంతోషంగా ఉంటాడు. అలాంటి భార్యని ప్రాణానికి ప్రాణంగా ప్రేమిస్తాడు అతను కూడా. ఒక స్త్రీ వలన సంతోషకరమైన ఇల్లు తయారవుతుంది. అలాంటి ఇళ్ళన్నీ కలిస్తేనే ఆరోగ్యకరమైన సమాజం ఏర్పడుతుంది. స్త్రీ చేతిలోనే సమాజం ఉంది. మాడర్నిటీ పేరుతో తమ వ్యక్తిత్వానికి తామే మసి పూసుకుంటున్నామనీ, సమాన హక్కుల పేరుతో తమ ఉనికికి తామే భద్రత లేకుండా చేసుకుంటున్నామనీ తెలీని అమ్మాయిలు ఒక విషయం అర్థం చేసుకోవాలి. పాతచింతకాయ పచ్చళ్ళని చిన్నచూపు చూడకుండా పాత తరం వారినే ఆదర్శంగా తీసుకుని తమ జీవితాలను ..కాదు..కాదు వారిమీద ఆధారపడ్డ అందరి జీవితాలకూ వెలుగు నివ్వడానికి సిద్ధమవ్వాలి".

కొడుకు మాటలకి మురిసిపోయారు భారతీ శ్రీనివాస్ లు. దీర్ఘాలోచనలో పడిపోయి ఉండిపోయింది రమ్య. లేచి వెళ్లి అంతా నిద్రపోయారు ఆరాత్రి ప్రశాంతంగా నిద్రపోయాడు రాహుల్.

పొద్దున్న లేస్తూనే ఇంట్లో దృశ్యం చూసి సంతోషంతో పరవశించిపోయాడు రాహుల్. పరికిణీ వోణీ వేసుకుని అమ్మ వెనకాలే తిరుగుతూ అమ్మకి సాయం చేస్తూ రమ్య అన్నని చూసి హాయిగా నవ్వింది.

"డ్రెస్సింగ్ మారితే చాలదు..ఆలోచన, ఆచరణ కూడా మారాలి" అన్నాడు చిన్నగా తలమీద తడుతూ.

"నీ చెల్లినే అన్నయ్యా" అంది రమ్య

మార్పు తన ఇంటినుండే మొదలయినందుకు గుండెనిండా హాయి నిండింది రాహుల్ కి.

COMMENTS